

Grund, hvorfor man skulde bede Kongen at gaae denne Ved. Man mener nemlig, at det først ved at slaae disse to Ministerier sammen, først ved at faae een Minister i Spidsen for begge vil blive muligt at faae de bedste Kræfter frem til at staae i Spidsen for vort Forsvarsvæsen. Med dette Udtryk, at benytte de bedste Kræfter, kan umuligt være meent Kræfter i den mere underordnede Administration, Departementschefer, Contoirchefer osv., thi de ville behøves, men ligesaa godt være tilstede under den ene som under den anden Ordning; der maa forstaaes selve Ministerens Person. Men da kan jeg heller ikke see Andet — hvad jeg troer allerede er blevet udtalt af et andet Medlem — end at naar man paastaaer, at kun paa den Maade kunne de bedste Kræfter blive benyttede — de kunne allsaa ikke benyttes paa den nuværende Maade —, maa Meningen være, at man vil have en civil Mand i Spidsen. Man vil forlade det hidtil brugte System, at tage to militaire Ministre; thi de Militaire har man jo kunnet vælge imellem hidtil, og der synes man at mene, findes „de bedste Kræfter“ ikke; thi at man skal have een Minister istedetfor to, forekommer mig ikke at kunne gjøre saa stor Forskjel, at der kunde være Grund til at benytte saa stærke Udtryk, som her er brugt. Men naar vi da see hen til, hvorvidt det vilde være heldigt og hensigtsmæssigt at faae en civil Mand i Spidsen for Ministeriet, som en Regel, som Noget, der næsten vilde følge af sig selv — selv under de nuværende Forhold kan det jo skee —, kan jeg ikke nægte, at jeg troer, det ikke vil være heldigt, for det Første af de Grunde, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) udviklede, at det nemlig ikke er nødvendigt, men har sin store Betydning, at der i Spidsen for disse Ministerier staae saghyndige Folk, men dernæst af reent politiske Grunde. Man vil under vor constitutionelle Udvikling let komme til at vægle Ministerier; det have vi i alt Fald hidtil gjort, og ville vel ogsaa komme til at gjøre i Fremtiden. Men en Bestemmelse som denne vil i en ikke ringe Grad vanskeliggjøre Dannelsen af et nyt Ministerium. Man maa nemlig bemærke, at det er en overordentlig vigtig Post, som her

stor og indviklet Administration. Man kan ikke lade sig nøie med en Mand, der maastee er inde i den ene Side af Administrationen, og som maastee kan være ret dygtig til at bestyre enten Marinen eller Hæren; man maa have en Mand, som virkelig er istand til, idetmindste fuldstændig, at magte det, der angaaer Administrationen. Men herved indskrænker man sit Valg i en ikke ringe Grad, og ogsaa af den Grund vilde jeg finde det uheldigt at gaae den Ved. her er foreslaaet. Naar der i Slutningen udtales, at det er „vor Overbeviisning, at den Foranstaltning, for hvilken vi føre Ordet, foruden at styrke Sammenholdet mellem begge Værn, tillige i høi Grad vil bidrage til at fremfalde en kraftigere Udvikling og et fyldigere Liv i hvert af dem“, da er det jo meget muligt, men saaledes som Forholdene nu engang ere, kan det Mødsatte ligesaa let blive Tilfældet. Jeg skal ikke nægte, at der vistnok er en vis Jalousi — der er idetmindste ofte fremkommet Tegn, som om der var en vis Misstemning — mellem de to Værn, men at denne just skulde forsvinde, fordi man slaar dem sammen til en Eenhed, troer jeg, man tager meget feil i, det vilde i alt Fald være kænge, inden det vilde lykkes. Tværtimod vilde sandsynligviis enten det ene eller det andet Værn føle sig med Kette eller Urette tilfidesat, i alt Fald i Begyndelsen, naar denne Ordning blev indført. Jeg skal endnu kun gjøre en Bemærkning. Hvad er det, de ærede Forslagsstillere ville opnaae ved denne Adresse? Ja, efter hvad den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte, er det jo egentligt meget lidt, thi det skal kun gaae ud paa at bede Kongen om, naar han finder det hensigtsmæssigt, da at indføre en saadan Ordning. Man vil have Folkethinget til at udtale, at denne Forandring er hensigtsmæssig, og man beder da Kongen om at udføre den, naar han mener, at Tiden er dertil. Nu vil jeg antage, at Adressens Stillere gaae ud fra den Ansættelse, at Tiden dertil er der, eller at den snart vil komme, thi ellers forekommer det mig temmeligt ørkesløst at udtale Noget desangaaende i dette Dieblif. Men jeg vil udtale, at det forekommer mig, at Tiden langtfra er dertil i dette Dieblif. Der foreligger Thinget